
Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach adwokackich

Palestra 7/3(63), 87

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO **W SPRAWACH ADWOKACKICH**

WYROK

z dnia 24 listopada 1962 r.

R. Adw. 29/62

Wezwanie przez obrońcę do zespołu adwokackiego osób, które mają zeznać w charakterze świadków, w celu odbycia z nimi rozmowy stwarza pozór „urabiania świadków” przez adwokata i wywierania wpływu na kształtowanie biegu sprawy, sprzecznego z obowiązującym porządkiem prawnym.

Sąd Najwyższy na posiedzeniu w dniu 24.XI.1962 r., po rozpoznaniu sprawy adw. X na skutek rewizji założonej przez Ministra Sprawiedliwości od prawomocnego orzeczenia W.K.D. Izby Adwokackiej w Z z dnia 10.II.1961 r. (sygn. KD 34/61),

- 1) zmienił zaskarżone orzeczenie co do kary w ten sposób, że za przypisane obwinionemu X przewinienia dyscyplinarne wymierzył karę dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres 3 miesięcy;
- 2) nakazał pobrać od obwinionego 2 400 zł tytułem kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w Z orzeczeniem z dnia 10 lutego 1961 r. uznała adw. X za winnego tego, że w marcu 1961 r. wezwał do Zespołu Adwokackiego trzy osoby zgłoszone jako świadkowie w sprawie, w której adw. X występował w charakterze obrońcy, i omawiał z nimi stan faktyczny sprawy, i za to przewinienie ukarała go karą dyscyplinarną nagany.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia założył rewizję Minister Sprawiedliwości.

Rewizja zarzuca orzeczeniu Wojew. Komisji Dyscyplinarnej oczywistą niesłuszność polegającą na wymierzeniu obwinionemu kary dyscyplinarnej niewspółmiernie łagodnej w stosunku do stopnia zawinienia i w konkluzji wnosi o wymierzenie obwinionemu kary dyscyplinarnej zawieszenia w czynnościach zawodowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja jest uzasadniona.

Rozmowy obrońcy z osobami, które mają wystąpić w sprawie w charakterze świadków, stwarza pozór „urabiania świadków” przez adwokata i wywierania wpływu na kształtowanie się biegu sprawy, który jest sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym. Toteż Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna słusznie dopatrzyła się w takim postępowaniu adwokata X naruszenia podstawowych zasad etyki i godności adwokata.

Ale oceniając prawidłowo wagę przypisanego obwinionemu adw. X przewinienia dyscyplinarnego, Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna wymierzyła mu zarazem za to przewinienie karę dyscyplinarną rażąco łagodną. Zdaniem zaś Sądu Najwyższego, nawet przy uwzględnieniu zaskarżonego orzeczenia (b. dobra opinia i dotychczasowa niekaralność), należało sięgnąć do kary dyscyplinarnej rodzaju surowszej i wymierzyć mu karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres 3 miesięcy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.